

סלים וליכה

בהשראת אגדה מארצות מהמזרח.

מחזה קצר מאת: איציק אלוני

כל הזכויות למחזה שמורות

טל - 03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

הדמויות:

אבו סלים.

לילה, אשת סלים.

אופה.

מוכתר.

כוהן.

עיזה

מספר/ת: הערב לנו סיפור מהמזרח והוא נקרא "אבו סלים". היה איש ושמו אבו סלים, כל מה שהיה לו זה פרה אחת שמנה, שתי עיזים, אישה טובה ומצב רוח טוב, וזה הרבה מאוד בימינו אם תחשבו על זה. יום אחד פנה אבו סלים אל אשתו.

{אשת האיכר מפזמת שיר ותולה כביסה}

סלים: אשתי היקרה.

לילה: (עונה בשירה) כן, בעלי היקר.

סלים: אני הולך העירה למכור את פרתנו השמנה.

לילה: (ברצינות) וכי למה? מה קרה?

סלים: מדברים שהשנה תהיה לנו שנת בצורת. שנה קשה של מחסור במים לחקלאות ואנו זקוקים לחיטה לאורז ולמזון למלא את המחסן הצנוע שלנו.

לילה: רעיון טוב, בעלי. אתה תמיד חושב כמה צעדים קדימה.

{לילה נפרדים מבעלה בחמימות וממשיכה לתלות כביסה בתנועת ריקוד עד שיוצאת}

מספר/ת: בעיר היו שלושה אנשים רעי לב? ממש רעים, למה? נולדו ככה, לא היה חסר להם כלום, אבל רצו עוד ועוד... היו להם עיניים גדולות. היו אלה: המוכתר, (נכנס) האופה, (נכנס) וזה שמכונה "הכוהן" (נכנס). והוא לא היה כוהן בכלל-בכלל.

המוכתר: (לשניים) שמעתם? אבו סלים מהכפר הסמוך בא היום לעירנו הקטנה למכור את פרתו השמנה ולי יש רעיון תחבולתי מארץ התחבולות ומתוחכם מאלף תחכומים. אנחנו נפיל אותו בפח כדי לזכות בפרתו, מה אתם אומרים?

האופה: אָה---ה? (א-ה ארוך בקול בס)

המוכתר: אָה. (במובן כן)

האופה: וכמה כסף זה יעלה לנו?

המוכתר: זה לא יעלה לנו אפילו פרוטה שחוקה אחת, אך בתנאי שתשתפו איתי פעולה ותעשו כל מה שאומר לכם, אָאאה?

הכוהן: רעיון מצוין. למה שלא נשתעשע קצת ובחינם?

המוכתר: עכשיו לכו תסתתרו מהר כי אני רואה אותו מתקרב.

{הכוהן והאופה יוצאים מהר ומסתתרים. האיכר נכנס מהצד השני}

המוכתר: סאלם עליכום אבו סלים, כיף אל-חל? (איך המרגש?)

סלים: (מאושר. צוחק כל הזמן) סאלם עליכום מצוין, חמדוללה.

המוכתר: שו?... (מה?)

סלים: ואללה, אני מבסוט כטיר כטיר. (הרבה-הרבה)

המוכתר: (בצד אל חבריו) עוד מעט יקבל נבוט כטיר כטיר וייכנס לסיר. (לסלים) לאן הרגליים לוקחות אותך ולשם מה אתה לוקח אתך את כלבך השמן הזה?

סלים: (משתומם) כלב? ...

(בגאווה) אדוני המוכתר, אתה מעליב אותה ולא אותי. (את הפרה) עומדת לפניך הפרה הגדולה השמנה והמשובחת ביותר בכל האזור כולו.

המוכתר: (מצחקק) אתה בוודאי מתלוצץ. כל מה שאני רואה זה כלב שמן וגדול ומפוטם.

סלים: לא, זאת פרה. אתה לא רואה? עטינים, זנב, פה גדול ומעלה גירה?

מוכתר: אתה כבר לא מה שהיית אבו סלים, עיניך כהו, ה כלב. אתה לא רואה?

סלים: זאת פרה אני אומר לך. תראה את המבט העצוב שלה (עושה פרצוף פרה)

המוכתר: אני חוזר ואומר לך, שזה כלב בדיכאון.

סלים: פעם אחרונה שאני אומר לך, זאת פרה!

המוכתר: זה כלב!

סלים: זאת פרה. מו, מו, מו... (לפרה) תעשי מו...

המוכתר: כלב הב, הב, הב...

סלים: זאת פרה מומומו...

המוכתר: (כועס) כלב אמרתי!...

סלים: פרה...

} כך ממשיכים בוויכוח כמו שני תרנגולים ובינתיים המוכתר מסמן לאופה להיכנס. האופה נכנס כאילו במקרה נקלע למקום {

המוכתר: היי, חבר, יה חווג'ה, בוא רגע.

האופה: סאלם עליפום ובירכת אלוהים על ראשכם.

המוכתר: יש ביני לבינו חילוקי דעות. האם אתה מוכן להיות לנו השופט?

האופה: אם רק השאלה תהיה קלה, בחפץ לב, אבל אם היא קשה, אני ממשיך בדרכי.

המוכתר: שאלה קטנה שכל אחד יכול לענות עליה. אמור לנו? מה רואות עינך, כלב- או פרה?

האופה: (צוחק) מה אתה רוצה לעשות ממני צחוק? (בכעס) חושבים אותי לאיזה אידיוט? למטומטם? למג'נון? איזו מין שאלה מטופשת וקלה?

המוכתר: ואתה יכול לענות עליה?

האופה: אפשר לענות עליה בקלי קלי קלי קלי קלות...

- המוכתר: מה קלי קלי קאקלות? תענה כבר, זה כלב או פרה?
- האופה: הרי ברור כשמש ביום והירח והכוכבים בלילה, שזהו כלב מיוחד. שמן, גדול, חזק וחסון ועצוב....
- סלים: (קוטע אותו) רגע-רגע, ואני אומר, כשם שאני מכיר את המידבר ביום ובלילה ואת הכוכבים והירח בלילה, שזאת פרה!
- האופה: מצטער, זהו כלב.
- סלים: לא! זאת פרה.
- המוכתר: אתה רואה שזה כלב?
- סלים: זאתי פרה. באבו אבו פרה, אני חלבתי אותה כל בוקר.
- המוכתר + האופה: חלבת כלב! (מתנצחים כמו תרנגולים)
- סלים: אוהו... אתם רוצים לשגע ולטמטם אותי? זאתי פרה. אני גידלתי אותה. תפסיקו להעליב את הפרה שלי.
- האופה: אתה גידלת כלב שרצית שיהיה פרה (נובח) הו...הו...
- {המוכתר מצטרף לנביחות}**
- סלים: (ניגש לפרה) תגידי להם משהו. גם לך יש זכות דיבור. תעשי מומומו... תעני... (שתיקה) הלוואי שיעשו ממך נקניק, פרה שמנה, כל היום את גועה ורק עכשיו כשצריך אותך את סותמת את הג'ורה שלך.
- המוכתר: רגע-רגע, למה שנתווכח לשווא. בואו נלך לכוהן הגדול והוא יפסוק. אם הוא יגיד שזאת פרה, נשלם שנינו לך שלוש מטבעות זהב טהור והכלב שאתה טוען-פרה יהיה גם שלך.
- סלים: (בצד לעצמו) שלוש מטבעות זהב טהור. בחייאת אללה זה הרבה כסף ואפשר למלא את המחסן באוכל והפרה עוד תישאר אצלי...
- המוכתר: אבל אם הכוהן הגדול יגיד שזה כלב. אז תהיה החיה הזאת שלנו כפיצוי. האם זה מקובל עליך?
- סלים: (בטוח בעצמו) מקובל ואחלה מקובל.
- (יוצאים)**

מספר/ת: וכך מיהרו השלושה אל הכוהן הגדול-והוא בכלל לא היה כוהן לא קטן ולא גדול. הם הגיעו אליו והתחילו לספר ולהסביר לו את השתלשלות העניין והוא העמיד פנים שלא ידע על העניין עוד מקודם והעמיד פנים כמתפלל.

{הכוהן נכנס לבמה, כורע על הברכיים כמתפלל. כולם נכנסים ומחכים לו עד שהוא מסיים את התפילה.

אחר כך הם מסבירים לכוהן בפנטומימה את חילוקי הדעות}

המוכתר: ועכשיו אדוני הכוהן הגדול והנערץ. (קורץ) תפסוק, האם פרה היא זאת שעומדת לפניך או שזה כלב.

סלים: רגע אחד, מה אתה שואל אותו אם פרה זאת או כלב? אתה צריך לשאול: מי החיה הזאת שהוא רואה לפניו?

המוכתר: טוב. אדוני הכוהן, מי החיה הזאת שאתה רואה לפניו?

הכוהן: אח... רגע רבותי... זהו עסק לא פשוט.

סלים: (בזעם) זה פשוט בתכלית הפשטות!

הכוהן: רגע, אתם עיוורים או מה? השמש הכתה וסנוורה אתכם? או אולי לא התפללתם היום ואתם רוצים?...

המוכתר: עיזהוב את הנאומים, כבודו ייגש ישר לעניין.

הכוהן: אתם לא רואים שזהו כלב גדול ושמן?

סלים: (תופס בראשו) ראח עלינה לפלוס. (הלך עלינו הכסף)

**{סלים מוסר את החבל עם הפרה בעצב.
כולם יוצאים}**

מספר/ת: וסלים חזר אל ביתו בלי הפרה ובלי מטבעות זהב, אלא עם כיסים ריקים.

לילה: (נכנסת על יד חבל הכביסה, שרה בסלסולים מאותרים)

יָא סָלִים יָא סָלִים...
יָא סָלִים יָא סָלִים...

כָּל הַיּוֹם אֶנִּי בְּכַבָּסִים...
מְקַפְּלֵת תִּיתְחַתוֹנִים...

מְקַפְּלֵת תִּיתְחַתוֹנִים...

לילה: (רואה את סלים) אבו סלים, אני רואה שהפעם הצלחת מהר מאוד בשוק, אמרתי לך. ספר כבר כמה קופצים היו על הפרה?

סלים: אני טיפש, טיפש. סידרו אותי יה-לילה. עבדו עלי יימח שמם. רק בדרך לכאן תפסתי את המרמה. אני אמרתי להם פרה והם אמרו כלב. אני אמרתי פרה והם אמרו כלב...
(מספר בפנטומימה את מה שקרה)

מספר/ת: וסלים סיפר לאשתו את השתלשלות העניינים, כשלפתע קפא במקומו כאילו הכיש אותו נחש, כי בא לו רעיון תחבולתי...

סלים: ...ובתחבולות אין כמו אבו סלים, אני אלוף. תשמעי, אשתי היקרה, לכי והכיני... (מסביר בלחישות ובפנטומימה תוך כדי איסוף הכביסה)

{יוצאים}

מספר/ת: והוא אמר לאשתו לעשות ככה וככה וככה, את זה אני לא אגלה כי אתם תיכף תראו... אבל אתם זוכרים מה סיפרתי בהתחלה שלאבו סלים היו שתי עיזים שחורות, ואחת הייתה דומה לרעותה כשתי טיפות שמן זית שאי-אפשר היה בכלל להבדיל ביניהן. ואפילו אשתו של אבו סלים הייתה מתבלבלת כשהייתה חולבת אותן. למחרת בבוקר לקח אבו סלים את אחת העיזים והלך העירה, לשוק. בדרך קנה אוכל ומילא את הסל שלקח אתו.

{סלים נכנס עם חבל וסל אוכל. השלושה מתקרבים אליו, מאוד מרוצים מעצמם}

השלושה: (מברכים) אהלן וסהלן, יא אבו סלים.

המוכתר: מה מעשיך כאן?

האופה: מזמן לא ראינו אותך. (קורץ לאחרים)

סלים: אני רואה שהכלב חבר ביניכם.

האופה: קשר אותנו יחד.

הכוהן: ומה קשור לך בקצה השני של החבל?

{השלושה צוחקים}

סלים: השד רק יודע אם זה לא חתול לבן, אבל עד כמה שזכור לי בעיני הרואות, ובזיכרוני הקצר, הייתה זאת עיזה כשעזבתי את הבית.

{סלים מושך בחבל ורואים שזאת עיזה}

המוכתר: ומה אתה ותכוון לעשות בעיזה?

סלים: פשוט מאוד. אני עומד להטיל על עליה משימה ואם תחכו בסבלנות

תוכלו לראות זאת במו עיניכם...

(סלים לוקח את הסל, תולה אותו על צוואר העיזה ואומר לעיזה

באוזן)

לכי אל אשתי לילה, לכפר שלנו ואמרי לה לצלות בשבילי את צלי

הבקר הזה שבסל ושתכין מעט כרוב כבוש לארוחת הערב.

(העיזה מתחילה ללכת)

רגע רגע, עצרי, יא-אהבלית. אמרי לה לבקש משכנינו אבו חמדן לתת

בהשאלה חצי כוס ערק הלבנוני כדי שאוכל להרטיב קצת את גרוני.

(נותן טפיחה באחוריה של העיזה. העיזה מרוצה ויוצאת בצהלה)

מספר/ת: והעיזה יצאה במהירות הבזק, כאילו והאדמה בערה מתחת לרגליה,

ואפילו יצאו גצים. האם העיזה חזרה לכפר או לא, זאת אנחנו לא

יודעים ואף אחד לא יודע.

המוכתר: (מתפעל) מה?

האופה: שו? (מה?)

הכוהן: אה?

המוכתר: אתה רוצה לומר לנו שהעיזה באמת תחזור לכפר ובאמת תעשה כל

מה שהטלת עליה?

סלים: למה לא? תבואו אתי ותראו זאת במו עיניכם.

השלושה: הולכים!

מספר/ת: מיד יצאו לדרך. לאחר זמן מה הגיעו לביתו של סלים, ואמנם הפלא

ופלא, העיזה כבר עמדה בחצר קשורה בחבל.

לילה: אבו סלים יא עיני יא רוחי, צלי הבקר והכרוב הכבוש כבר מוכנים על

השולחן, ובאשר לחצי כוס הערק הלבנוני משכנינו אבו חמדן, לצערי

הוא לא היה בבית, לכך הלכתי לשכנינו השני אבו כסלן ולקחתי ממנו

ערק שינקה קצת את גרוני.

{השלושה המומים, נשאים פעורי פה}

המוכרת: (בקול חנוק) אבו סלים, תמכור לנו בבקשה את העיזה המופלאה הזאת... נשלם עבורה עשרים מטבעות זהב טבין ותקילין.

סלים: מה פתאום? למכור עיזה כזאת נהדרת? שום הון שבעולם!

לילה: הדבר לא עולה אפילו על דעתי.

האופה: שלושים מטבעות זהב...

סלים: לא-לא, העיזה שווה הרבה יותר...

הכוחן: ארבעים מטבעות זהב.

סלים: לא-לא, לא פחות מחמישים.

{השלושה מעבירים לו את הכסף וסלים מעביר להם את העיזה. יוצאים}

מספר/ת: אבל אתם יכולים לתאר לעצמכם שלא לקח הרבה זמן, אולי שעה שעתיים, עד שהשלושה גילו שנפלו בפח ושאבו סלים סידר אותם.

סלים: תשמעי, אשתי, הטמיני בידך עגבנייה אדומה כדם וכאשר אעשה כך וכך (לוחש משהו באוזנה) את תעשי את מה שלחשתי לך...

{השלושה מופיעים}

המוכרת: (כועס וזועם) איזו מין עיזה מכרת לנו?

סלים: את העיזה השחורה.

האופה: אבל העיזה השחורה הזאת לא מלאה שום משימה. אפילו לא אחת!

הכוחן: אתה תבוא אתנו ישר לכלא!

סלים: רגע-רגע, תירגעו. כאשר פקדתם ונתתם הוראה לעיזה, האם אמרתם את משפט המפתח: "בשם אללה ובשם הקרן הפלאית"?

האופה: מניין לנו לדעת על הקרן?

המוכרת: כשמכרת לנו את העיזה לא אמרת לנו להגיד: "בשם אללה ובשם הקרן הפלאית".

סלים: (לאשתו) מדוע לא הזכרת לי לומר להם זאת?!

- לילה: לא חשבתי על כך...
- סלים: (צועק) לא חשבת על כך?!
- לילה: לא חשבתי על כך, סלח לי, בעלי...
- סלים: לעולם לא!!! טיפשה שכמותך, יה מנעולה, את תשלמי על כך ביוקר.
- {לוקח סכין ותוקע בסינר של אשתו. האישה מועכת את העגבנייה.
העיזה גועה...
האישה מעמידה פני מתה.
השלושה המומים}**
- המוכתר: (בגמגום) אבו... אבו... סלים... לשחוט ככה את אשתך המסכנה כמו ששוחטים עיזה? בגלל דבר כזה קטן ולא רציני אפילו...?
- הכוחן: אתה תשלם על כך ביוקר, אתה תבלה בכלא עד סוף ימיך!
- האופה: (כולו רועד) מיד אל השופט...
- סלים: שופט? בית כלא? למה? אולי הייתי נמהר מדי, אבל אפשר לסדר את העניין בקלי קלי קלות.
- מספר/ת: ...והשלושה עומדים המומים במתח רב מאוד...
- {סלים יוצא לרגע, מביא אתו קרן ותוקע שלוש פעמים מעל אשתו. היא מתעטשת
בחוזקה וקמה על רגליה בריאה ושלמה}**
- לילה: סלים בעלי היקר, אני אוהבת אותך... שנה לא ראיתי אותך אנה בחיבאק, יא-רוחי, יה-עיני.
- המוכתר: אמור, יה חביבי, מה מחירה של הקרן הזאת?
- סלים: מה מחירה? מי בכלל רוצה למכור קרן נפלאה כזאת?
- לילה: אנחנו לא מוכרים אותה, זאת היא קרן השקעה של חיינו.
- האופה: טעל-טעל (כממתיק סוד) מה בדבר שלושים מטבעות זהב?
- סלים: לא בא בחשבון.
- הכוחן: אולי ארבעים מטבעות זהב?
- סלים: בכלל-בכלל לא פחות משמונים מטבעות זהב טהור.

{השלושה אוספים את הכסף וקונים את הקרן}

מספר/ת: הם הגיעו לעיר היכן שקשרו את העיזה שקנו עוד מקודם...

המוכתר: (לעיזה) בואי, יה מנעולה, בואי. אל תפחדי, יה בהמה.
(מושך אותה לבמה) בואי, אל תתנגדי לי, למה אני אשחט לך את הצוואר.

{העיזה נכנעת ונכנסת}

המוכתר: ככה? ככה עושים לי? ככה רצית, לא לעשות כלום רק אם נאמר לך:
"בשם אללה ובשם הקרן הפלאית הא..."
כזאת מפונקת את?...
אני אראה לך את נחת זרועי... יה מופקרת אחת...
(מכה את העיזה מכות רצח, העיזה צורחת עד שנופלת מפרכת ומתה)
זהו, עכשיו גמרתי עלייך...
חשבת לסדר את המוכתר?
עכשיו היא קיבלה את המכות שמגיעות לה, תנו לי את הקרן.

הכוחן: אני עכשיו הייתי מעניש אותה ולא תוקע בקרן ומשאיר אותה מתה.

המוכתר: אז בשביל מה קנינו את הקרן?

האופה: אנחנו חייבים לנסות את הקרן, לא? אחר כך אולי נהרוג אותה שוב.

המוכתר: "בשם אללה ובשם הקרן הפלאית"

{תוקע בשופר. העיזה לא זזה. תוקע עוד ועוד...}

{האחרים מנסים, אומרים את מילות הקסם מספר פעמים וכלום לא קורה. שניים מעמידים אותה בכוח ואחד חובט בה באגרופים כמו בשק אגרוף וחוזר חלילה}

מספר/ת: רק אז התגנב ללבם החשד שאבו סלים סידר אותם באבו אבו, והצליח לעבוד עליהם שוב, והם היו נרגזים וכועסים עד שענייהם יצאו מחוריהן...

המוכתר: אני אלמד אותו לקח...

האופה: לקלבוש צריך להוביל אותו... כלב בן כלב.

הכוחן: נאכיל אותו קש.

{יוצאים עצבניים}

מספר/ת: ואבו סלים ראה אותם מתקרבים ואף חיכה להם. בינתיים לקח שני דליים ומילא אותם בעפר ועל בעפר פיזר מטבעות כסף, כך שהדליים נראו מלאים מטבעות כסף. קרא לאשתו ולחש לה באוזן כך וכך... לקח את הדליים והלך בין העצים. שם בין העצים היה בור עמוק ואפל, שחור כמו השד בלילה, ומסביב לבור צמחו שיחים שהסתירו את הבור.

{השלושה נכנסים במהירות לבמה, רואים את אשתו של אבו סלים}

המוכתר: אום סלים? האם אבו סלים בבית?

לילה: למה?

המוכתר: יש בינינו חשבון קטן-קטן שרצינו להסדיר.

לילה: הוא לא בבית. הוא נמצא שם בצד השני של הבית, ונדמה לי שהוא מלקט מטבעות כסף וזהב מהמטמון שמצא בין העצים... (עושה עצמה כאילו נפלטו לה המילים) אח... יה ראבי...

מוכתר: (עיניו נפקחות לרווחה) מלקט שם מטבעות כסף וזהב בין העצים?! (לחבריו) בואו נעיף מבט. (רצים לצד השני, רואים את סלים שמופיע עם דליים) אבו סלים?

הכוהן: מה יש לך שם?

סלים: (בתמימות) שום דבר מיוחד, בחיית אללה, שום דבר.

המוכתר: שום דבר מיוחד אה? אפשר אולי להציץ לתוך השום דבר שיש לך ביד?

סלים: אפשר להסתכל, אבל תדעו שהדליים מלאים בעפר ורק כמה מטבעות זהב וכסף פזורים למעלה.

הכוהן: (מגחך) כ-כן, עפר מה? הראש שלך מלא עפר, תיכף החיים שלך יהיו לעפר. אתה מנסה להערים עלינו ולסדר אותנו כמו בפעמים הקודמות?

האופה: פעמיים האמנו לך, אי אפשר לסדר אותנו עוד פעם, ועכשיו גלה לנו...
(תופסים אותו בכוח) או שאנחנו חונקים אותך, חותכים אותך
לחתיכות ומפזרים אותך בדליים...
גלה איפה אספת את המטבעות!

סלים: (בקול חנוק) בחיית אללה שאני לא יודע איפה אוספים מטבעות כסף
וזהב... אבל אם אתם מתכוונים לחפש בין העצים, יש שם מערה כמו
ב"עלי-באבא", אבל מוטב שתזיהרו, כי לפני המערה יש בור עמוק בין
השיחים ואתם עלולים חלילה ליפול לתוכו. תיזכרו שהזהרתי אתכם.

{השלושה מניחים לו מיד, נדים בראשיהם כאילו צחקו אתו ומסדרים את בגדיו}

האופה: אתם חכו כאן ואני אלך לבדוק אם באמת יש שם איזה בור או לא.
(יוצא)

מספר/ת: והאופה חשב למלא את כיסיו בכסף וזהב ולא חשב להתחלק עם
חבריו. מיד רץ לסבך השיחים וטראח... נפל לבור. עברו רגעים ולא
חזר.

הכוהן: אלך לבדוק מדוע ידידנו מתמהמה. (לעצמו) האופה הארוך בטח
ממלא את כיסיו ולא ישאיר לי כלום... (יוצא)

מספר/ת: וטראח...! לתוך הבור...! והמוכתר חיכה וחיכה עד שנמאס לו ואיבד
את סבלנותו.

המוכתר: (לעצמו) איזה מין טיפש אני, אני מחכה כאן ואילו חברי ממלאים את
כיסיהם ולי לא ישאירו כלום... (יוצא)

מספר/ת: וגם הוא הלך לכיוון העצים וטראח...! לתוך הבור. ואבו סלים מה
עשה? התקרב אל פי הבור...

{נשמעות צעקות להצלה}

סלים: אני אציל אתכם רק אחרי שתשבעו לי בשם אללה הרחמן והרחום
שלא תציקו לי ולאשתי יותר.

השלושה: מבטיחים... מבטיחים...

סלים: ושלא תתלוננו עלי!

השלושה: מבטיחים, בחיית אללה...

{לילה נכנסת עם הפרה אל פי הבור}

פרה: מו... מו... מו... מו... מו... מו... מו... מו... מו... מו...

סלים: (מחבק את הפרה ומנשק אותה) התגעגעי אלייך. בפעם הבאה כשאני אומר לך לעשות מו... את תעשי!?

{הפרה גועה...}

סלים: (פונה אליהם) ואת הפרה תשאירו.

לילה: (נכנסת עם עט ונייר) תחתים אותם. הכול כבר כתוב.

סלים: (זורק להם את החוזה) תחתמו קודם.

השלושה: (צועקים) אנחנו חותמים רק תחליץ אותנו כבר...

סלים: ואת הכסף?

השלושה: אל תחזיר לנו... הוא שלך במתנה... הכסף מגיע לך...

{מעיפים (כמו מטוס) לאבו סלים בחזרה את החוזה, אבו סלים מחליץ אותם. הם מודים לו}

מספר/ת: ואבו סלים עזר להם לצאת מתוך הבור החשוך והם הבינו שמעשה הפרה עלה להם מאוד ביוקר, וכל מעשה המרמה לא השתלם להם. ואבו סלים ואשתו ברשותם מטבעות זהב וכסף, וזה הרבה מאוד כסף בימים ההם. כך חיו להם בשלום ובנחת ימים רבים עד סוף הדורות ונולדו להם הרבה ילדים... וידעו כולם שעם משפחת אבו סלים לא מתעסקים.

אור יורד.